

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovy nábřeží 1835/34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 10. 2019, č. j. 25 A 192/2019 - 7,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení ze dne 4. 10. 2019, č. j. 25 A 192/2019 - 7, kterým Krajský soud v Ostravě v soudním řízení správním odmítl žalobu proti svému usnesení ze dne 26. 7. 2019, č. j. 25 A 136/2019 - 6, o odmítnutí žaloby proti jinému usnesení tohoto soudu ze dne 14. 5. 2019, č. j. 25 A 72/2019 - 5 (kasační stížnost stěžovatele proti uvedenému usnesení Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 22. 8. 2019, č. j. 9 As 244/2019 - 9).

[2] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je nepřijatelná. Rozhodnutí soudů vydaná v soudním řízení nejsou rozhodnutími správních orgánů v oblasti veřejné správy, a proto nemohou být přezkoumávána ve správním soudnictví. Jako takovou je třeba ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2005 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) ve spojení s § 120 téhož zákona (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 95/2017 - 10, ze dne 11. 4. 2017, č. j. 4 As 72/2017 - 10, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 125/2017 - 11, ze dne 9. 11. 2017, č. j. 4 As 216/2017 - 13, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 As 359/2017 - 17). Ostatně stěžovatel nesplnil ani podmínku povinného zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), což má rovněž za následek nutnost odmítnutí kasační stížnosti podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v návaznosti na § 120 téhož zákona (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 8 As 22/2019 - 9, ze dne 12. 2. 2019, č. j. 8 As 23/2019 - 19, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 As 390/2018 - 9, ze dne 12. 12. 2018, č. j. 8 As 379/2018 - 8). Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost odmítnout.

[3] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami obsaženými v kasační stížnosti vč. namítané podjatosti soudců Krajského soudu v Ostravě a záměny žalovaného (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2017, č. j. 8 As 1/2017 - 10, ze dne 26. 1. 2017, č. j. 8 As 7/2017 - 8, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 126/2017 - 9). Nutno dodat, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci, resp. v jeho rozhodování (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18, nebo ze dne 21. 10. 2014, č. j. 8 As 136/2014 - 67). Při určení žalovaného je pak podstatné, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS). Krajský soud tedy nepochybil, pokud odhlédl od označení žalovaného obsaženého v žalobě a toho v napadeném usnesení označil v souladu se zákonem.

[4] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu